Асадова "легија странаца"

Пише: Наталија Санча
понедељак, 16 јануар 2017 20:55

Москва је почела са повлачењем једног дела свог контигента који држи у Сирији, враћајући назад свој једини носач авиона „адмирал Кузњецов“. Њена интервенција у Сирији, која датира од пре годину дана, донела је са собом радикалан преокрет на бојишту у корист сиријског председника Башара Асада. Помоћ руских бомбардера потврдила је ваздушну премоћ сиријске војске наспрам побуњеника, омогућавајући победе попут првог заузимања Палмире или Алепа. Ипак, копнене трупе, које ојачавају ограничене снаге сиријских трупа, разместио је Иран. Процењује се, да се између 15 и 30 хиљада страних бораца из различитих шиитских милиција бори у Сирији, учвршћујући више од педесет фронтова на којима се боре војници регуларних сиријских снага. То је елемент који се показао кључним у победама војске која је сада дужник Русије и Ирана.

Прва милиција која је играла одлучујућу улогу у сиријском сукобу био је либански Хезболах, за чији се контигент процењује да има неких 6 хиљада људи. Ова либанска шиитска партија-милиција, одиграла је кључну улогу у битки за поновно освајање у јуну 2013. године, сиријског места Ел-Кусејр. „Са искуством дугим три деценије, у герилским ратовима против Израела на југу Либана, борбене технике ове милиције показале су се

ефикаснијим од оних којима располажу сиријски војници, који су обучавани за један конвенционалан рат међу војскама“, објашњава један либански пензионисани пуковник. Следећи исти образац, Иран је кренуо у подршку Асаду, како би створио једну милицијску структуру, сличну регуларној војсци.

2012. године, око 3 хиљаде официра генерала Касема Сулејманија, из иранске Републиканске гарде, задужено је да обучи многобројне припаднике снага Националне одбране, како би се формирао један хомоген паравојни корпус. Снаге Националне одбране броје између 50 и 100 хиљада грађана, које наоружава и плаћа влада у Дамаску, да штите своје градове и учествују у офанзивама против побуњеника. Под иранским кишобраном, дошле су такође различите шиитске милиције, као, на пример, ирачка формација Ел Бадр или бригада Фатемијон из Авганистана. Ове бригаде броје између 3 и 4 хиљаде људи, према подацима који су прикупљени у извештају Хјуман Рајтс Воча.

Једнако као што је Хезболах био кључан актер у заузимању Ел-Кусејра, тако су и различите шиитске милиције и Сиријци које је обучио Иран, били то исто три године касније у освајању Алепа. „Победу у Алепу су извојевале милиције које је подржао Иран“, написао је у својој последњој анализи амерички стручњак Чарлс Листер. Према Листеру, Иран има моћ да утиче на паравојне припаднике снага Националне одбране и на преко 60 шиитских милиција, које броје преко 30 хиљада људи. Овај стручњак процењује, да би сиријска војска могла да рачуна на свега 20 хиљада припадника који су кадри да буду ангажовани у офанзивним операцијама у целој Сирији. Армија од 220 хиљада војника, колико их је било пре рата, смањила се на половину са погибијама војника у борби. То је губитак са којим сиријска војска није могла да изађе на крај након масовног бекства у иностранство до 70 хиљада младића у узрасту за обавезно служење војног рока, према подацима Сиријске опсерваторије за људска права са седиштем у Лондону.

Док се већина стручњака слаже око кључне улоге коју су одиграле шиитске милиције на сиријском ратишту, Американац Џошуа Лендис релативизује њихов утицај. „Размер погинулих све објашњава. Сиријска војска изгубила је преко 100 хиљада бораца, док су Хезболах и Иран изгубили по хиљаду“. Постаје јасно да су мртве на бојишту оставили сиријска армија и сиријске паравојне трупе“. За Лендиса, шиитска сила (Иран, прим. превод.) наставља да буде кључни актер у подршци Асаду, и та подршка омогућила јој је да укњижи поен у регионалној борби против сунитског архинепријатеља Саудијске Арабије. Победа која није само резултат делотворности шиитских милиција у Сирији, већ се шири у брзо напредовање истих у Ираку, у борби против Исламске државе. „На крају крајева, шиитске милиције којима је покровитељ Иран, рачунају на подршку две највеће ваздушне силе – америчке у Ираку и руске у Сирији“.

(Ел Паис)

Превео са шпанског: Небојша Вуковић

Извор: http://interonal.el.com/inteal/2017/01/06/actualidad/1483698.html